

aura Christi

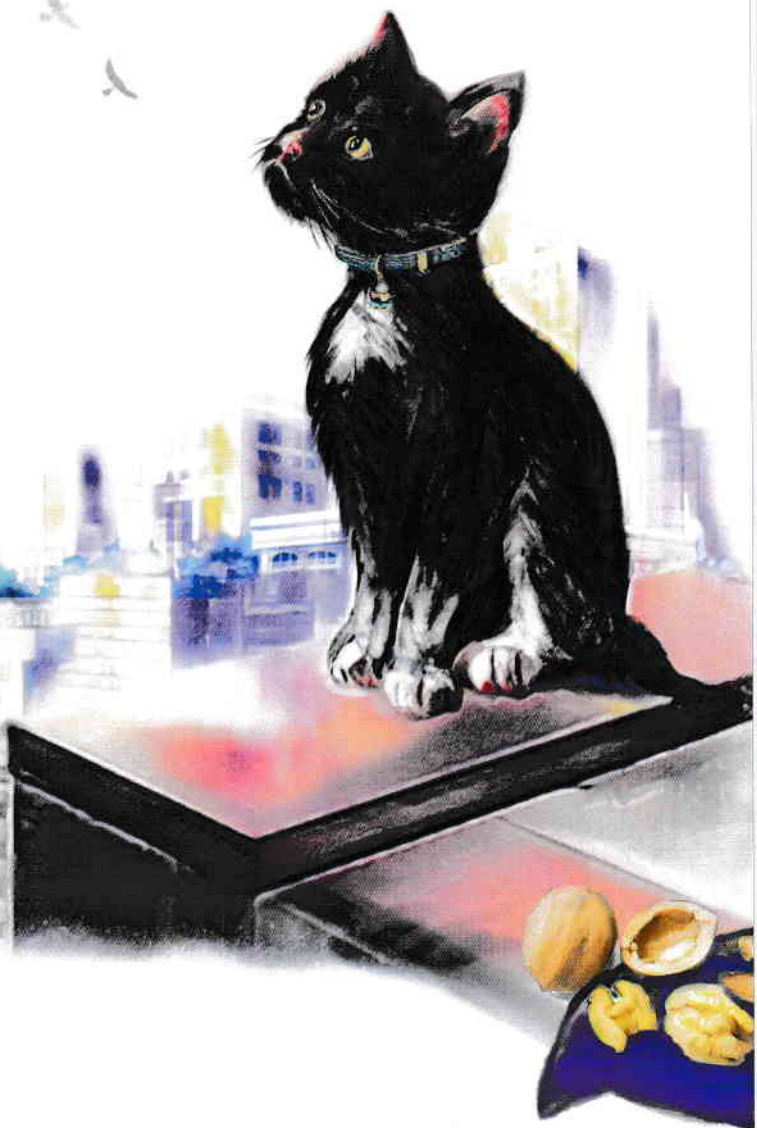
VREMEA VINE DINTR-O
SCOICĂ

CUPRINS

Singur / 3
Păsari, soare / 4
Vișe egiptene / 5
numele lucrurilor / 6
basmele umbrei / 7
șapte trandafiri / 8
dorință / 9
Anunț / 10
Soarele clipei / 12
Cine să-mi spună? / 14
În viețile trecute / 15
Ghici ghicitoarea mea / 17
Întrebări / 18
Un fel ciudat de-a fi / 19
Avertisment / 20
Oaspetele necunoscut / 23
Ce știu să fac / 24
Gramatică / 25
uniunea de creație a felinelor / 27
La capitolul „excepții” / 28
Liant / 30
O să zbor / 32
regina nopții / 33
Vremea vine dintr-o scoică / 34

Singur, singur, singurel,
nu-ți par zilele prea lungi,
fraged, nostim motănel,
încălțat în albi papuci?
Stai pe gânduri motănește:
să te duci, să nu te duci
la balcon să alegi nuci
sau să te întinzi la soare,
punând ordine în lumea,
unde e forfotă mare
și e timp puțin întruna.
Din balcon lumea îți pare
o multicoloră mare –
ba subtil atrăgătoare,
ba distant-răzbunătoare.
Și-atunci te retragi încet
cu pași de timid poet,
te prefaci în colăcel
și-ngâni lumea-ncet din el,
torcând singur, singurel.

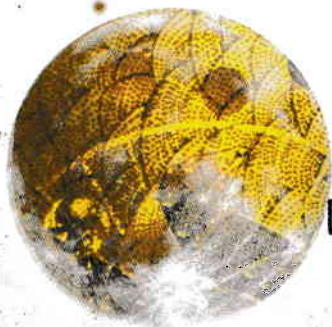

Nu mă spăl de dimineață!
De ce mi-aș spăla întruna
a mea blană neagră tare,
mult mai neagră decât marea
căreia cei mari îi spun
Marea Neagră, mi se pare.
Soarele și el e-o mare
ce răsare și dispare
în umbra pământului
și în umbra gândului:
nu mă spăl azi-dimineață!
...Aoleu, ce deasă-i ceața!
Peste noapte a plouat
și blana mi-e udă, vai,
mi-o spăl iute, o usuc
și repet în gând smerit:
soare, eu te rog, răsari,
răsari, soare, pentru mine,
Duffy. Sunt un biet motan.
Tu, care nu ești un leneș,
nu poți să n- apari o zi,
nu poți să ne mori pe-un an!

Să vedeți ce mi se-ntâmplă:
mă fac mic, atent, cuminte
și ascult cum vremea trece,
văd cum raza azi se joacă
cu-altă rază de-a mijatca
chiar sub nasul meu, în vânt,
și eu nu pot să le prind
și-mi tot zic să nu m-audă
vecinii cum plâng; rușine!
Duffy, lasă, nu-i nimic.
Îți va trece râsul, plânsul,
se va ofili lumina
ca o tânără pisică
și-o să-ți fie iar urât
și-o să dormi adânc, adânc,
visând vise egiptene,
unde ești un zeu frumos
cocoțat pe-un chiparos.

Dar până să vezi cum vine
noaptea ca o vrăjitoare
cu luna la cingătoare
și cu stele în ghioc
pentru cine are ochi,
vezi că-i liniște, e bine,
zumzăie ușor albine,
desenând în aer cercuri
deasupra unui munte
de tomnaticie ciorchine
și toate în jur vorbesc,
căutându-și pe-ndelete
un nume al lor, secret,
în zile fără pereche.

De ce lucrurile, vai,
început-au să-mi vorbească?
Ori nu m-am trezit din somn,
ori tăcerea-mi are glas
și-mi măsoară orice pas
de motan ce stă la bloc
și nicicând n-a fost în curte?
Ca să nu-i fie urât,
când stăpâna nu-i acasă,
povestește umbrei sale
vrute și nevrute;
sau în jocul de penumbre,
lenevind pe întuneric,
ascultă basmele umbrei
și ca să le țină minte,
el adoarme, le visează,
și în somn, torcând alene,
motănel... le conspectează.

